

[Ingerlise Koefoed]

Kunstfond, men det skjulte formål – det, man læser mellem linjerne i bemærkningerne – er klart at svine kunstnere og kunstfondsmedarbejdere til og at give befolkningen det indtryk, at den smule penge, som Statens Kunstfond råder over, er med til at føre landets åndelige og økonomiske tilstand ud i kaos.

Vi mener ikke i SF, at alt i kunstfonden er godt nok. Vi ville f.eks. gerne have, at der skulle kunne gives mere støtte til projekter lavet af mange kunstnere i fællesskab, end det er tilfældet. Vi ville gerne have de livsvære ydelser afløst af flere arbejdslegater til unge kunstnere. Der er andre ting, vi gerne ville have ændret, og jeg mener, at en redegørelsesdebat som foreslået af fru Mette Madsen ville være en udmærket idé.

Men vi må tage afstand fra den generelle påstand i forslaget om rygklapperi, om nepotisme, og hvad ved jeg. Jeg mener, at ordningen med, at man udskifter bedømmelsesudvalg, indkøbsudvalg, udsmykningsudvalg og de andre udvalg hvert tredje år, i hvert fald giver en vis garanti imod ensidighed, og jeg synes, det er lykkeligt, at det ikke er muligt for nogen af os politikere at blande os i de beslutninger, som udvalgene tager, for så er jeg bange for, at rygklapperiet først virkelig ville komme til at blomstre.

Jeg er enig i, som fremskridtspartiet skriver, at kunstfondens ydelser først og fremmest skulle gives til noget nyt, til noget nyskabende, til noget debatskabende, men når jeg så ser, at fremskridtspartiet udtrykker fornærmelse over, at f.eks. Volmer Sørensen ikke hørte til blandt dem, der kunne få kunstfondspenge, så forstår jeg – for jeg ved ikke hvilken gang – at vi taler helt forskellige sprog i SF og i fremskridtspartiet. Jeg vil godt understrege, at jeg ikke med dette har villet sige, at Volmer Sørensen ikke var professionelt dygtig inden for sit eget område, men det har bare ikke spor med kunstfonden og kunstfonddebatten at gøre.

Det skal ikke glemmes, at kunstnere hører til de samfundsgrupper, der virkelig har det dårligt i dette samfund trods Statens Kunstfond med de 10 mill. kr. Langt de fleste kunstnere er nødt til for at kunne lave kunst at have et heltidsarbejde eller et halvtidsarbejde ved siden af deres kunstneriske virksomhed. Sker der det, at de bliver arbejdsløse fra deres halvtidsjob, så kan de ikke få

nogen arbejdsløshedsunderstøttelse, selv om de har betalt til en arbejdsløhedskasse, medmindre de vil sværge på, at de i deres arbejdsløhedsperiode ikke vil røre en pensel eller en mejsel. Det samme viser sig at være tilfældet nu for teaterarbejdere, der arbejder med kollektiv ledelse. Hvis de bliver arbejdsløse, kan de altså ikke få nogen arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er en sag, som jeg nu vil tage op over for arbejdsministeren.

Sandheden er jo, som det er blevet sagt her, at kunstfonden er ved at være udtømt for muligheder, fordi den ikke har fået pristalsreguleret sine bevillinger. Det er udmærket og rart at høre, at kulturministeren vil søge at få nogle flere penge til kunstfonden. Jeg mener ligesom fru Birte Weiss, at det var beskedne beløb, der blev nævnt. Det, der forskrækker mig og har forskrækket mig, også når jeg tidligere har hørt om det, er, at pengene ikke bare skal gives, men skal spares på andre konti på kulturbudgettet. Jeg kan ikke få øje på, hvor man kan spare på det budget uden at ødelægge de kulturpolitiske muligheder i dette land, men jeg ville da være interesseret i at høre, om kulturministeren kunne røbe, hvor man fra næste år i hvert fald skal spare 1,3 mill. kr., så kunstfonden kan få 1,3 mill. kr.

Poulsgaard (FP):

»Kulturminister Mimi Stilling Jakobsen er holdt op med at sparke sin gamle mor og har ingen planer om at bombe kulturpolitikken tilbage til trediverne.«

Det er et citat fra Information den 23. oktober i år. Det siger jeg da tak for, for det var da ikke rart at have en kulturminister, der havde sådanne tilbøjeligheder. Der står videre i den leder:

»Mimi Stilling Jakobsen har hovedrollen som den første kulturminister i landets historie, der har påtaget sig hårdhændet at skære ned på nogle områder af kulturlivet«

Det er da rigtigt, at kulturministeren er kommet til på et meget, meget uheldigt tidspunkt, et sort tidspunkt i Danmarks historie, et tidspunkt, hvor det har været så nemt op igennem 1960erne og 1970erne at sige ja til det hele. Nu skal man til at sige nej, og det bliver man ikke populær på. Kulturministeren vil heller ikke blive populær, når hun skal ud at sige nej, men jeg håber, at kultur-